

Τῶν Ἱερατικῶν Συνεδρίων ὁ χαρμολυπικὸς ἀπόηχος...

(Προσωπικὴ κατάθεση)

Εἶναι βέβαιο, πὼς ἡ χαρμολύπη, αὐτὸ τὸ θεοδίδακτο βίωμα ποὺ μᾶς κληροδοτήθηκε ὡς πάντιμος δωρεά, στεφανώνει κάθε φορὰ τὰ Ἱερατικά μας Συνεδρία. Γιατὶ πιστοποιεῖ μὲ ἀταλάντευτο τρόπο, αὐτὸ ποὺ καλεῖται ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὁ κάθε πιστός -πόσο μᾶλλον ἓνας ἱερέας- νὰ καταλάβει: Τὴν ἐφημερία του, δηλαδή. Αὐτὸ τὸ μεγάλο προνόμιο ποὺ τοῦ ἀποδόθηκε ἀπὸ τὸν Δημιουργό του, ὥστε νὰ γνωρίζει, ὡς θνητός, ἀπὸ τὴ μιὰ τὰ ὅριά του κι ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ πεπερασμένο τοῦ ἐγκόσμιου βίου του.

Ἀρχικὰ θὰ εἶναι ὠφέλιμο νὰ τονιστεῖ, ὅτι ὅλοι μας, ὡς ὄντα πεπερασμένα, ἔχουμε μιὰν ἀρχή, ἀρχή φωτισμένη μὲ τὴν ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς καὶ γονιμοποιημένη μὲ μιὰ ξεχωριστὴ γιὰ τὸν καθένα περιπέτεια ἐμπράκτου βίου. Βίου ποὺ καταλήγει ἐξαπαντος σὲ ἓνα τέλος. Τὸ ὅποιο τέλος, μὲ κορυφαῖο τὸ θάνατο. «*Αἶ, αἶ, θάνατε, τίς δύναται φυγεῖν σε; ...*» (*Ἀββᾶς Σισώης*). Γιατὶ καὶ μέσα στὴν καθημερινότητα ποὺ διαπλέουμε, αὐτὸ ποὺ τὴ σφραγίζει, εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῶν γεγονότων, ποὺ τὰ βιώνεις μὲ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν χαρμολυπικὴ διάθεση. Κι ὅπως ἓνα ταξίδι, μιὰ ἀπλὴ ἐπίσκεψη ἀκόμα κι ὁ ἡμερονύχτιος κύκλος ἔχουν τὴν ἀρχὴ τους καὶ τὸ τέλος τους, ἔτσι συμβαίνει πάντοῦ.

Τὰ Ἱερατικά Συνέδρια, λοιπόν, ὡς συνάξεις τῆς ἱερατικῆς οἰκογένειας, τὴν ὁποία σκέπει ἡ πατρικὴ στοργὴ τοῦ Ἐπισκόπου, τοῦ καὶ συγκαλοῦντος τὴν σύναξιν ταύτην, διδάσκουν καὶ παράλληλα καθίστανται οἱ ἐμβιωμένοι ἐκεῖνοι δεῖχτες, ποὺ σοῦ πιστοποιοῦν χρόνο μὲ τὸ χρόνο τὴν ἐφημερία σου, τὴν

προσωρινότητά σου. Προσωρινότητα που την υπογραμμίζουν μυστικά, τόσο οι απουσίες, όσο και το βαθύ άλετρι του χρόνου, το οποίο ρυτιδιαζει τα πρόσωπα και τα γεράζει, μέχρι νάρθει ή τελική στιγμή της αποχώρησης από τη σκηνή του ἐγκόσμου βίου.

Γι' αυτό, ἐκεῖνο που ὑψώνει την ψυχή και την φορτίζει με συγκίνηση σ' αὐτὲς τις συνάξεις δὲν εἶναι τόσο οἱ εἰσηγήσεις, μήτε οἱ συζητήσεις και οἱ συναντήσεις, ἀλλὰ οἱ ἀπουσίες... Αὐτὸ τὸ τραγικὸ στοιχεῖο τῆς ζωῆς, που ὥστόσο καθίσταται, ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια, ἐνδιάθετος «καλὸς λογισμὸς» και μεταποιεῖται στὴ συνέχεια εἰς μέγιστον μάθημα, πρὸς οἰκοδομὴν ἀσφαλῶς και ὑπευθύνως. Γιατὶ στὶς συνάξεις αὐτὲς πιστοποιεῖται, ὅπως προαναφέρθηκε, μετὶς ὑπογραμμισμένες πάντα ἀπουσίες, ἢ ἐφημερία μας. Ἐφημερία διαπιστωμένη με τρόπο σαφῆ και κορυφαῖο. Ἔτσι, πρόσωπα που μέχρι χθὲς τὰ ἀνταμωνες, ἔφυγαν πιά για πάντα, ἀφήνοντας πίσω τους κενό, κάποτε δυασαναπλήρωτο. Και τὸ κυριώτερο, σὲ διδασκουν νὰ προετοιμαζεσαι κι ἐσὺ για τὴν ἀποχώρηση. Γιατὶ θὰ ὑπάρξει και για σένα τὸ ἔσχατο Συνέδριο ὅπου θὰ δεῖς παλιούς γνωστούς, θὰ παραγματοποιήσεις νέες γνωριμίες, θὰ αἰστανθεῖς τὸ κεντρὶ τοῦ θανάτου με τὴν ἀπουσία γνωστών και φίλων, θὰ δεῖς σώματα και πρόσωπα γερασμένα κι ἀνήμπορα, κι ὕστερα, ἀφοῦ περατωθοῦν οἱ ἐργασίες, εἰπωθοῦν εὐχετήρια για εὐλογημένη συνέχεια και διακονία, θὰ ἀποχωρήσεις με τὴν ἐλπίδα μιᾶς νέας συναντησης. Πού, ὥστόσο, δὲν θὰ ὑπάρξει, γιατί θὰ ἔχεις κι ἐσὺ ἀναχωρήσει για τὴν ἄλλη Χώρα, τὴ Χώρα τῶν Ζώντων.

Ὅταν ἤμουν μαθητὴς στὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο τοῦ χωριοῦ μας ὁ δάσκαλος συνήθιζε, μόλις ἦταν ἡ ὥρα νὰ σχολάσουμε, νὰ μᾶς λέει τὴ φράση «Μαζέψεστα». Καὶ τότε ἔβλεπες νὰ γεμίζουν οἱ σάκες, τὸ θρανίον ν' ἀδειάζει, τὸ ἴδιο κι ἡ αἴθουσα ἀπὸ τὴν παρουσία μας. Ὅπως ἄδειαζαν με τὰ χρόνια και ἄλλα θρανία που κάθησες: στὸ Γυμνάσιο λ. χ. κ.λπ. Κι ὅσο ἄδειαζαν ἐκεῖνα τόσο μεγάλωνε ἡ εὐαισθησία μέσα σου, γιατί κάτι ἀφήνεις και δὲν θὰ τὸ ξαναδεῖς ποτέ.

Αὐτὴ ἡ εἰκόνα λοιπόν, μὲ ἀκολουθεῖ παντοῦ κι ἀπὸ τότε ἄρχισα νὰ καταννοῶ τὸ σημαίνει προσωρινότητα κι ἐφημερία. Γιατὶ σὲ κάθε Συνεδριο, σὲ κάθε ἔκφανση τῆς ζωῆς μας, στὴν ἀρχὴ ἀπλώνουμε τὰ πράγματά μας κι ὕστερα, ὅταν χαμηλώσουν τὰ φῶτα, πάψει ὁ κάθε λόγος κι ἡ σιωπὴ ἀπλωθεῖ μέσα στὴν κενὴ τὴν αἴθουσα, τὰ μαζεύουμε... Σκεφτικοί, προβληματισμένοι κι ἀνυποψίαστοι ἂν θὰ καταφέρουμε νὰ τὰ ξαναπλώσουμε. Γιατὶ ὑπάρχει πάντα τὸ ἐνδεχόμενο τῆς ἀπουσίας σου, τῆς τελικῆς ἀπουσίας, ποὺ κάποτε θὰ συμβεῖ.

Καὶ κάθε χρόνο, λοιπόν, τέτοιες μέρες, μέρες συνάντησης καὶ χαρμολύπης ὅπως εἶναι αὐτὲς τῶν Ἱερατικῶν Συνεδρίων, ποὺ ἀνανεώνουν τὸ πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς (βλ. Πρξ. κεφ.1), ἐσὺ δὲν θὰ ἔχεις τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ ἀπολάψεις, ἀλλὰ θὰ σκύβεις νοσταλγικὰ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Οὐρανοῦ, στὸ ὁποῖο ἐλπίζεις νὰ βρεθεῖς, καὶ θ' ἀφουγκράζεσαι μὲ προσοχὴ τὸ ὄνομά σου. Ὅχι στὶς εἰσηγήσεις, μήτε στὶς συζητήσεις καὶ στὴν ὀνομαστικὴ κλήση τῶν παρόντων συνέδρων. Τ' ὄνομά σου τώρα πιά θὰ τὸ ἀκοῦς στὴν Προσκομιδὴ καὶ στὸ μνημόσυνο τῶν μακαρία τῇ λήξει γενομένων ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, τῶν εὐκλεῶς καὶ εὐόρκως διακονησάντων τὴν τοπικὴ τους Ἐκκλησία. Καὶ θὰ ἀγαλλιᾷς γι' αὐτό, εἶναι ἀλήθεια. Γιατὶ θὰ ἔχει μεταποιηθεῖ ἡ ἀπουσία σου καὶ θ' ἄχει γίνει μιὰν ἄλλη παρουσία, παρουσία ξένη γιὰ τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἐν κόσμῳ ἐντελῶς. Κι αὐτό, γιατί τόσο ἐσὺ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόντες «εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ... (πρβλ. Ἰω. 15, 19)».

Πρωτοπρεσβ. Κων. Ν. Καλλιανός
Χαλκίδα-Σκόπελος 13-15 Ὀκτ. 2014